

Učenje i osposobljavanje za poduzetništvo i obrazovni sustav - strategijski pristup

Vitomir Tafra, Obrazovna grupa Zrinski, Selska cesta 119, 10 000 Zagreb, Hrvatska, tel. 00385 1 3010 618, fax. 00385 1 3014 943, vitomir.tafra@zrinski.org

Sažetak

Jedan od temeljnih preduvjeta za uspješan i kontinuiran rast te razvoj nacionalnog gospodarstva jest sustavno učenje za poduzetništvo. Ono treba prožimati, primjerenim obrazovnim sadržajima, obrazovne programe na svim razinama formalnog, neformalnog i informalnog obrazovanja i osposobljavanja. Upravo usvajanjem i podizanjem poduzetničke kompetencije povećava se i konkurentna sposobnost nacionalnog gospodarstva koja implicira i stabilnost gospodarskog rasta jačanjem kapaciteta ljudskog potencijala. Na taj se način osiguravaju kvalitativne pretpostavke za povećanje stupnja zapošljivosti radno sposobnog stanovništva. Konkurentnost gospodarstva očituje se i u sposobnosti stalnog dinamičkog prilagođavanja sve većim i složenijim izazovima rasta i razvoja svjetskog globalnog tržišta, kao i u uspješnijem korištenju raspoloživih nacionalnih resursa. Nacionalna gospodarska opstojnost uvjetovana je, između ostalog, kompetencijskim razvojem ljudskih potencijala u skladu sa zahtjevima svjetskog tržišta rada, a strategijski pristup učenju za poduzetništvo kroz obrazovni sustav stvara sustavne pretpostavke za uspjeh. Usvajanje poduzetničke kompetencije, kao jedne od nadnacionalnih vrijednosti, potencira i permanentno usvajanje drugih znanja i vještina potrebnih za uspjeh pojedinca i društvene zajednice u cjelini.

Ključne riječi: *nacionalno gospodarstvo, obrazovni sustav, osposobljavanje, poduzetništvo, strategija, učenje*

1. Uvod

Poduzetničko - ekonomsku pismenost i način razmišljanja kao jednu od ključnih kompetencija Vijeća Europe potrebno je sustavno razrađivati i implementirati u nacionalni odgojno-obrazovni sustav. U procesu harmonizacije, a u svrhu općeg ekonomskog napretka u dugoročnom promišljanju, ukazuje se neophodna potreba za cjelovitim uključivanjem tih sadržaja u nacionalni obrazovni sustav. Analizirajući razloge kao i domete utvrđivanja ključnih kompetencija, možemo konstatirati da su one koncipirane kao nadnacionalni prioriteti. Temeljni je cilj ujednačavanje, ali i snažna podrška razvoju ljudskih potencijala kako na osobnoj, tako i na nacionalnoj razini svih članica Europske unije u svrhu brže integracije i podizanja općeg nivoa konkurentnosti. Upravo zato cjeloživotno učenje i osposobljavanje za razumijevanje i usvajanje logike rmanentnog poticaja općeg razvoja i podizanja konkurentne prednosti gospodarstva koje se temelji na poduzetništvu. To je razlog nužnosti sustavnog implementiranja i razvoja poduzetničkih znanja, kompetencija i vještina u sve oblike i sadržaje obrazovanja. Sustavnim implementiranjem poduzetničkih kompetencija u odgojno-obrazovne programe od predškolskog odgoja, osnovnoškolskog obrazovanja, srednjoškolskog obrazovanja, visokoškolskog obrazovanja, neformalnog obrazovanja te informalnog obrazovanja i učenja, osigurava se društvena usmjerenost ka stvaranju poduzetničkog ozračja.

Kreiranje i poticanje općeg razvoja poduzetničkog duha kroz materijalizaciju postiže svoju punu afirmaciju u inovativnosti i efikasnosti na području rada svakog pojedinca pa tako i društva u cjelini. Svaki je čovjek i svojevrsno „samostalno poduzeće“ koje poslovnom sposobnošću konkurrira na tržištu rada. Upravo ta sposobnost, ukoliko je u nju implementirana i odgovarajuća poduzetnička kompetencija, može postići veću vrijednost što omogućava trajnu zapošljivost. Poduzetnička kompetencija u znatnoj mjeri doprinosi kvaliteti odluke prilikom profesionalnog usmjeravanja i odabira prvog zanimanja i kasnije razvoja karijere. Usvajanjem poduzetničke kompetencije koja pospješuje tranziciju ideje u ostvarenja, neposredno potičemo razvoj ljudskog potencijala u smjeru usvajanja novog načina razmišljanja. To je svojevrsna priprema za prihvaćanje sve dinamičnijih gospodarskih trendova u Europskoj uniji i u globalnom svjetskom okruženju. Konkurentna prednost svakog nacionalnog gospodarstva temelji se na stupnju razvoja poduzetništva, a period tranzicijskog procesa gospodarstva ovisi o brzini usvajanja postulata tržišne ekonomije. Sinergijsko djelovanje navedenih ciljeva zahtijeva sustavnost cjeloživotnog učenja za poduzetništvo, što vodi do uspješnog i konkurentnog gospodarstva utemeljenog na znanju.

2. Poduzetništvo

Poduzetništvo se kao pojam definira na brojne načine s namjerom da se u najvećoj mogućoj mjeri objedine sve njegove bitne karakteristike. S obzirom na kompleksnost i inkorporiranost poduzetništva u život pojedinca i društva u cjelini, gotovo da nema bitnijeg aspekta ljudskog djelovanja u kojem nije sadržan. Zato je u cilju što boljeg razumijevanja opsega pojma nužno razlikovati širi i uži koncept obrazovanja za poduzetništvo. Obrazovanje za poduzetništvo koje je u funkciji razvijanja poduzetničkih sklonosti i vještina uz usvajanje osnovnog ekonomskog koncepta razumijevamo kao širi koncept, a obrazovanje za poduzetništvo (obuka) koje je u funkciji pokretanja poduzeća i upravljanja njime smatra se užim konceptom obrazovanja za poduzetništvo.

Preporuka Europskog parlamenta i Europskog vijeća za ključne kompetencije potrebne za cjeloživotno učenje (Bruxelles, 2005) daje sljedeću definiciju: „Poduzetništvo predstavlja sposobnost pojedinca da pretvara ideje u djela. Podrazumijeva kreativnost, inovacije i rizik, kao i sposobnost za planiranje i vođenje projekata da bi se postigli određeni ciljevi. Poduzetništvo se provlači kroz svakodnevni obiteljski život, u zaposlenika potiče svjesnost konteksta njihovog posla i razvija sposobnost iskorištavanja prilika. Poduzetništvo je temelj i za stjecanje određenih vještina i znanja potrebnih poduzetnicima koji započinju društvenu ili trgovačku djelatnost.“

Smisao za inicijativu i poduzetništvo označuje sposobnost pojedinca da ideje pretoči u djela. (Cindrić, Miljković, Strugar, 2010.) To uključuje kreativnost, inovativnost i preuzimanje rizika, a isto tako i sposobnost planiranja i vođenja projekata radi postizanja zadanih ciljeva. On podržava svakodnevne aktivnosti pojedinca, ne samo u privatnom, nego i u poslovnom životu, podižući mu svijest o važnosti poslovnog okruženja i iskorištavanja prilika te predstavlja osnovu za razvoj posebnih vještina i znanja potrebnih za obavljanje društvenih ili poslovnih aktivnosti. To i uključuje i svijest o etičkim vrijednostima i važnosti promicanja dobrog upravljanja.

U cilju nedvosmislenog tumačenja i razumijevanja utvrđen je konsenzusom od strane navedenih tijela Europske Unije i jedinstven sadržaj poduzetničke kompetencije. Tako se navodi da potrebno znanje uključuje dostupne prilike za osobne, profesionalne i/ili poslovne aktivnosti, kao i širu problematiku koja pruža uvid u okolnosti pod kojima ljudi žive i rade, kao što je razumijevanje ekonomskih principa, mogućnosti i izazova s kojima su suočeni poslodavac ili organizacija.

Upravo se zato potrebno znanje (grupa autora, 2011.) odnosi na sposobnost prepoznavanja danih mogućnosti osobnog, profesionalnog i/ili poslovnog djelovanja u cilju stvaranja šire slike o okruženju u kojemu ljudi žive i rade, razumijevanja funkcije gospodarskog mehanizma te prilika i izazova s kojima se susreće poslodavac ili tvrtka. Pojedinci bi isto tako trebali biti svjesni etičkog položaja tvrtke i načina na koji oni mogu postati pokretačka snaga na dobrobit svima, primjerice baveći se pravednom trgovinom ili društveno odgovornim pothvatima. Vještine se odnose na proaktivno upravljanje (uključujući vještine poput planiranja, organiziranja, upravljanja, vođenja i delegiranja, analiziranja, komuniciranja, izvještavanja i procjenjivanja te obrade rezultata) i sposobnost individualnog i timskog rada. Veliku važnost predstavlja sposobnost prepoznavanja vlastitih prednosti i slabosti, procjenjivanje situacije i preuzimanje rizika što je direktna poveznica s kreiranjem stavova. Upravo su stavovi od ključnog značaja za razvoj poduzetnosti i preduvjet uspješnosti realizacije. Poduzetnički stav ogleđa se u preuzimanju inicijative, proaktivnosti, samostalnosti i inovativnosti u osobnom i društvenom životu te na radnom mjestu. On također uključuje i motivaciju i odluku o postizanju bilo osobnih, bilo zajedničkih društvenih ili poslovnih ciljeva.

Ono što predstavlja izazov za svaku državu jest kreiranje načina i dinamike usvajanja poduzetničke kompetencije primjerene njezinim ciljevima društvenog i gospodarskog razvoja, postojećem stanju i stvarnim mogućnostima. Utvrđivanje nacionalnih i nadnacionalnih prioriteta temeljno je pitanje političkog i društvenog konsenzusa. O njemu ovisi način, brzina, dinamika i opseg uključivanja poduzetničkih sadržaja u nacionalni obrazovni sustav, kao i dobrobit na osobnoj i nacionalnoj razini.

3. Nacionalno gospodarstvo

Većina tranzicijskih država, posebice onih jugoistočne Europe, pripada skupini država s malim i otvorenim gospodarstvima koja su značajno povezana s drugim inozemnim tržištima. Prioritet nacionalnih gospodarskih politika jest izgradnja stabilnog i snažnog tržišno orijentiranoga gospodarstva, konkurentnog na europskom i svjetskom tržištu, stalno jačanje makroekonomske stabilnosti i provođenje strukturnih reformi u svrhu osiguranja stabilnog i održivog gospodarskog razvoja, povećanja proizvodnje, posebice izvoza i povećanja zaposlenosti. Naglasak je posebno stavljen na stvaranje povoljnog poslovnog okruženja usklađenog s poslovnim okruženjem koje prevladava u Europskoj uniji, daljnji razvoj instituta tržišne ekonomije, poticanje privatnih ulaganja, promociju međunarodne konkurentnosti te poduzetničkih i tržišnih sloboda. Temeljni su gospodarski ciljevi jačanje izvoza, uvođenje standarda kvalitete, udovoljavanje ekološkim zahtjevima i postizanje troškovne učinkovitosti.

Jedan od primarnih ciljeva nacionalnih gospodarskih politika jest stvaranje poticajnog poslovnog okruženja, usklađenog sa standardima koji prevladavaju u EU-u i zemljama razvijenog tržišnoga gospodarstva. Svoju opredijeljenost reformi nacionalnog gospodarstva, s ciljem povećanja privlačnosti zemlje stranim ulagačima, svaka država nastoji ostvariti jednako na domaćem, kao i na međunarodnom planu. Za uspješno nacionalno gospodarstvo, veći rast BDP-a, viši životni standard te više zaposlenih potrebna je usmjerenost k izvozu, tj. proizvodnji međunarodno razmjernog viška vrijednosti. Glavni ciljevi strategije nacionalnih ekonomija usmjereni su uglavnom na rješavanje ključnih problema za rast izvoza kao što su: premali kapaciteti, usitnjenost proizvodnje te nedovoljna konkurentnost. Sustavno promišljanje polazišta u reorganizaciji gospodarstva te razvoju suvremenog, inovacijski podržanog, razvojno i izvozno usmjerenog poduzetništva, nameće potrebu razvijanja odgovarajućih programskih i institucionalnih rješenja.

Dinamika i mobilnost konkurentnosti i razvijanja konkurentske prednosti u ovakvim se procesima, među ostalim, osobito temelje na razvoju poduzetništva te sukladno tomu i na razvoju poduzetničkoga obrazovanja kao i obrazovanja za poduzetništvo. Europskom poveljom o malom gospodarstvu, Lisabonskom strategijom, kao i drugim relevantnim dokumentima Europske unije, takva se usmjerenost osobito naglašava, zagovarajući redefiniranje odgovarajućih politika i potičući nove najbolje prakse na svim razinama obrazovnog sustava.

4. Učenje za poduzetništvo

Razumijevajući proces odgoja i obrazovanja kao pedagošku komunikaciju između učenika, studenta, polaznika i nastavnika, kao osnovna zadaća postavlja se organizacija nastave na način da je subjekt učenja aktivan u najvećoj mogućoj mjeri. Na taj se način razvija sposobnost usvajanja znanja s razumijevanjem temeljem njegove primjene u novim situacijama. Razvoj ličnosti i individualnosti te samostalnosti i sklonosti timskom radu usmjeren je prema kulturi mišljenja. Ona je temelj za razumijevanje konteksta i sintetiziranje znanja više predmeta. Dinamičnost promjena društvenog, ekonomskog, kulturnog i socijalnog okruženja zahtijeva primjeren odabir neposrednih oblika i sadržaja nastave pri čemu aktivne metode učenja i poučavanja te bogatstvo njihovih varijacija, kao kreativni rezultat interakcije subjekt učenja – nastavnik – okruženje, objektivno mogu doprinijeti zainteresiranosti za usvajanje znanja, spoznaja i stavova. Kada govorimo o učenju tada razumijevamo da je to proces stjecanja razmjerno trajnih promjena subjekata (Pastuović, 1999) i ono obuhvaća najširi koncept koji uključuje sve oblike i načine stjecanja znanja, vještina i iskustava. Ono obuhvaća prirodno učenje i organiziranje.

Učenje i poučavanje zasniva se na zakonitostima spoznajnog procesa (Bognar, Matijević 2005). Kvaliteta usvojenosti poduzetničke kompetencije temelji se na rezultatima spoznajnog procesa i razini osposobljenosti – vještini realizacije. Strategije učenja obrazovanja impliciraju značajan broj metoda i postupaka. U procesu učenja za poduzetništvo pri realizaciji metodičkih scenarija uglavnom su prisutne aktivne metode poučavanja.

Osposobljavanje za praktičnu primjenu stečenih znanja podrazumijeva stjecanje odgovarajućih vještina u cilju uspješne realizacije postavljenog zadatka. Upravo su stoga stjecanje sposobnosti i njihova uporaba u svrhu uspješnog ostvarenja poslovnih ciljeva u direktnoj vezi s konkurentnošću na tržištu rada kada se radi o pojedincu te s apsorpcijskom sposobnošću i ekonomskom konkurentnošću kada se govori na nivou nacionalnog gospodarstva. U oba slučaja govorimo o pretpostavci za uspješno zadovoljavanje egzistencijalnih (Milat, 2005) i drugih potreba.

5. Strategijski pristup

Strategija se uobičajeno razumijeva kao postupanje usmjereno ka ostvarivanju određenog cilja nakon dužeg planiranja. U suvremenom smislu, to je koncept za postizanje zacrtanih ciljeva. Tu prije svega mora biti jasno koji se krajnji cilj želi ostvariti i kakvi su okviri i ograničenja za postizanje cilja. U sferi odgoja, obrazovanja i učenja sve vrvi od raznovrsnih strategija usmjerenih ka realizaciji određene odgojno-obrazovne svrhe. Ovisno o postavljenom cilju, artikuliramo strategiju kao svojevrsan alat za uspješno postizanje zadanih vrijednosti i sadržaja. Pri odabiru odgovarajuće strategije učenja za poduzetništvo polazimo od analize stanja nacionalnog odgojno-obrazovnog sustava, a zatim od važeće politike obrazovanja koju možemo definirati kao način uređivanja i upravljanja školstvom u svrhu postizanja općepolitičkih (Andevski, 2007) i društveno-ekonomskih

ciljeva. Realno sagledavanje unutrašnjih i vanjskih čimbenika ima zadaću pronalaska najboljeg načina ostvarenja postavljenog cilja. Kako bi strategija bila učinkovita ona mora biti:

- realna - temeljiti se na postojećim prilikama i prednostima koje ona ima u usporedbi s konceptima drugih država,
- uspješna – nacionalni odgojno-obrazovni sustav mora koncentrirati svoje ograničene resurse i sposobnosti tamo gdje je vjerojatnost uspjeha najveća te
- optimalna - zasnivati se na mogućnostima i realnim ciljevima.

Potrebno je da svaka država donese vlastitu strategiju učenja za poduzetništvo koja će odgovarati nacionalnim interesima, ali i sposobnosti odgojno-obrazovnog sustava za realizaciju postavljenih ciljeva. Strategija je način na koji se trebaju koristiti pojedini resursi da bi se iskoristile prednosti postojećih okolnosti za stvaranje željenih učinaka. Jednostavno rečeno, strategija je način ostvarenja ciljeva. Ne manje važan jest i izbor odgovarajućih taktika kao način ostvarenja postavljenog cilja. Potrebno je razumjeti suptilnost pristupa izradi, a kasnije i implementaciji nacionalne strategije učenja za poduzetništvo koja dotiče sve razine obrazovanja i to:

1. formalno obrazovanje koje obuhvaća

- rani odgoj i obrazovanje (vrtići),
- osnovne škole,
- srednje škole:
  - a) gimnazije
  - b) umjetničke
- strukovne – četverogodišnje
  - c) strukovne – trogodišnje
- visoke škole i fakultete;

2. neformalno obrazovanje koje obuhvaća

- osposobljavanje,
- usavršavanje,
- specijalizacije,
- prekvalifikacije,
- dokvalifikacije,
- tečajeve,
- seminare.

3. informalno obrazovanje

Jest samoobrazovanje koje se kao neplanirano učenje odvija u svakodnevnom životu i može se stjecati na osnovi svakodnevnog iskustva, kao što je iskustvo vezano za obitelj, prijatelje, grupe vršnjaka, medije i druge utjecaje u okruženju. Ovaj tip učenja odvija se na neredovnoj osnovi

tijekom čitavog života i kao slučajno učenje ili učenje u hodu koje je potpuno neplanirano (često nesvjesno) i slučajan je nusproizvod drugih aktivnosti uz odsustvo vanjske organizirane pomoći.

Strategijskim pristupom učenju za poduzetništvo na nacionalnoj razini potrebno je precizno razraditi:

- temeljna načela,
- temeljne vrijednosti,
- osnovne ciljeve i
- akcijski plan.

Prilikom koncipiranja strategijskog pristupa učenju za poduzetništvo treba voditi računa o dugoročnosti temeljnih postulata jer tržišno gospodarstvo implicira potrebu za stalnim inoviranjem znanja i metoda stjecanja kompetencija.

6. Obrazovni sustav – implementacija

Kada govorimo o strategijskom pristupu učenju za poduzetništvo i implementaciji cjeloživotnog učenja za poduzetništvo tada kurikularni pristup predstavlja „vrijedan alat“ koji omogućava ravnomjerno razvijanje sustava. Veliki je izazov usklađivanje i provedba politike gospodarskog razvoja i gospodarskih subjekata i sektora obrazovanja.

Upravo iz tih razloga potrebno je zajedničko koordinirano djelovanje uz jasno izraženu političku volju. Budući da je učenje za poduzetništvo u kategoriji nadnacionalnog interesa, ono mora postati zadaća svih političkih opcija, onih u poziciji i onih u opoziciji. To je osnovna premisa o kojoj ovisi svaka daljnja aktivnost i na kraju i uspješnost realizacije koncepta učenja za poduzetništvo.

Temeljne formalne pretpostavke za sustavno uvođenje učenja za poduzetništvo u nacionalni obrazovni sustav stvara resorno ministarstvo, a ozračje vlada. Akcijski plan jest provedbeni dokument koji sadrži sve planirane aktivnosti kao i nositelje, rokove izvršenja, rezultate, izvore financiranja, način kontrole, način objave postignuća.

U Hrvatskoj je, na primjer, donesen Nacionalni okvirni kurikulum (2010) koji daje formalni okvir za implementaciju učenja za poduzetništvo, a paralelno s tim dokumentom usvojena je i Nacionalna strategija učenja za poduzetništvo. Na taj način stvoreni su preduvjeti za početak implementacije učenja za poduzetništvo u odgojno-obrazovni sustav, konkretno Republike Hrvatske. Slični pristup imaju i ostale zemlje u regiji.

7. Dionici

Za uspješnu implementaciju učenja za poduzetništvo u nacionalni odgojno-obrazovni sustav presudni su uključeni ključni dionici kao i razina njihove intencije da se dogovoreno u potpunosti provede. Od početnog entuzijazma do prvih prepreka neće trebati dugo čekati. Odgojno-obrazovni sustav, koji je u pravilu konzervativan, ima sposobnost upijanja novih inicijativa i zadržavanje postojećih navika na način da se u znatnoj mjeri amortiziraju nastojanja za sustavnom i cjelovitom promjenom.

Razumijevajući navedene, ali i druge odlike nacionalnih odgojno-obrazovnih sustava bazno temeljene na austro-ugarskom modelu, dionici nužno moraju akceptirati i komunicirati sa svim javnim oblicima usporavanja procesa usvajanja i razvoja koncepta učenja za poduzetništvo u cilju osiguranja razvoja nacionalnog gospodarstva. Iskustva zemalja koje su stvorile snažnu nacionalnu

koordinaciju ključnih dionika za provedbu strategije učenja za poduzetništvo na nacionalnom nivou, ukazuju nam na moguća efikasna rješenja.

8. Zaključak

Kompetencijskim i kompeticijskim razvojem ljudskih potencijala u skladu sa zahtjevima europskog i svjetskog tržišta rada, uvjetovan je i razvoj nacionalnog gospodarstva i obratno. Kausalnost je izrazito naglašena tako da se čak niti teoretski ne mogu promatrati odvojeno. Odgojno-obrazovne institucije kao pružatelji usluge prirodni su generatori procesa.

O stupnju poduzetnosti svih građana pojedine države ovisi i razvoj poduzetništva te njegova opstojnost u uvjetima tržišne utakmice u okvirima Europske unije i svjetskog tržišta. Strategijski pristup definiranju učenja za poduzetništvo te njegova implementacija u nacionalni obrazovni sustav pretpostavka su skraćivanja tranzicijskog perioda u moderno i konkurentno gospodarstvo te permanentnog podizanja razine životnog standarda stanovništva.

„Learning and Training for Entrepreneurship and Educational System - Strategic Approach“

Abstract

Systematic learning for entrepreneurship is one of the fundamental prerequisites of successful and continuous growth and development of economy. Adequate educational contents should be implemented into the school curricula at all levels of formal, non-formal and informal education and training. Acquisition and development of entrepreneurial competence is precisely the way to increase competitive ability of national economy, which implies obtaining stability of economic growth by strengthening human resources capacity. This is also the way to create quality conditions for increasing employability rate of able-bodied population. Economic competitiveness is also reflected in the capability of economy to constantly adjust its dynamics to meet ever increasing and complex challenges of growth and development of the world market as well as in successful use of obtainable national resources. National economic sustainability is, among other factors, conditioned by development of competences of human resources in accordance with the demands of the world labour market and a strategic approach to learning for entrepreneurship within the educational system paves the way to success. Acquisition of entrepreneurial competence, as one of transnational values, encourages permanent acquisition of other types of knowledge and skills needed for successful undertaking of an individual as well as of the society as a whole.

Key words: *learning, training, entrepreneurship, educational system, strategy, national economy*

Literatura

1. Andevski, M., (2007). Menadžment obrazovanja. Novi Sad: Cekom – books d.o.o.
2. Cindrić, M., Miljković, D., Strugar, V. (2010). *Didaktika i kurikulum*. Zagreb: IEP-D2.
3. Bognar, L., Matijević, M., (2005). *Didaktika*. Zagreb: Školska knjiga.
4. Grupa autora, (2011). *Modularni kurikulum poslovanja vježbovnih tvrtki*. Zagreb: Ekonomska škola Katarina Zrinski.
5. Hrvatski okvirni kurikulum za predškolski odgoj i obrazovanje te opće obvezno i srednjoškolsko obrazovanje, (2010). Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa.
6. Milat J., (2005). *Pedagogija – teorija osposobljavanja*. Zagreb: Školska knjiga.
7. Vlada Republike Hrvatske, (2010). *Poduzetna hrvatska - Strategija učenja za poduzetništvo 2010 – 2014.*, Zagreb.